

POLA STOLJEĆA ČLANSTVA U HSGI-u

Zvonimira Zahoray, građ. teh. iz Vinkovaca, zaista nije potrebno predstavljati ni jednom građevinaru na području Hrvatske koji je u posljednjih nekoliko desetljeća bio uključen u rad nekog od temeljnih ili specijalističkih društava Hrvatskog saveza građevinskih inženjera (HSGI-a) i

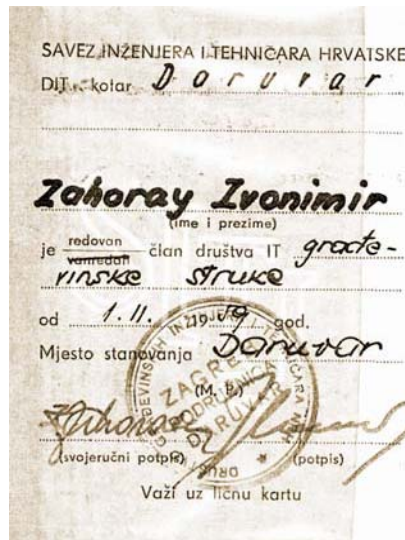
Nedavni snimak Zvonimira Zahoraya

makar jednom sudjelovao na redovitim društvenim ili stručnim okupljanjima. Vjerojatno bi se teško u Vinkovcima i u tom dijelu Slavonije i Srijema pronašlo nekoga tko je stariji od 50 godina, a da ne zna ili da nije čuo za toga marljivoga, temeljitoga i okretnog 75-godišnjaka. Cijeli je niz godina bio i ostao među najaktivnijim i najuspješnijim članovima Društva arhitektonskih i građevinskih inženjera i tehničara Vinkovci, popularnog DAGIT-a, jednog od najboljih temeljnih društava HSGI-a. Član je DAGIT-a Vinkovci od doseljavanja u Vinkovce 1963., a član HSGI-a odnosno Društva građevinskih inženjera i tehničara Zagreba (DGIT Zagreb), podružnica Daruvar, od 1. veljače 1959., dakle

punih 50 godina. Doduše pedantni bi Zvonimir dodao kako je zapravo član daruvarskog DGIT-a od 1. listopada 1956. i da je u HSGI-u u neprekinutom članstvu već gotovo 53 godine, ali to je zapravo bilo neformalno članstvo jer društvo u Daruvaru i nije bilo osnovano, a i kada je konačno 1959. i utemeljeno, bilo je tek podružnicom DGIT-a Zagreb.

Dva su nas razloga potaknula da Zvonimira Zahoraya posebno predstavimo u povodu navršenih pola stoljeća aktivnoga i neprekinutoga rada u HSGI-u i u organizacijama koje su mu prethodile. Prvi je taj da je jubilej od 50 godina vrlo rijedak, a drugi da HSGI nema posebna priznanja za tako dugogodišnji i predani rad. Zato bi ovo predstavljanje čovjeka, koji je sinonim za rad i djelovanje DAGIT-a Vinkovci, trebalo biti svojevrsna zahvala svima onima koji su velik dio života ugradili u redovit i sadržajno bogat rad HSGI-a.

ke Helene (rođ. Rotter) i oca Matije (Matyasa) Zahoraya. Prezime je Zahoray vrlo neobično, a i pojedini su ga članovi obitelji različito pisali, najčešće Zahoraj ili Zahorai, kako u posljednje vrijeme stoji u svim dokumentima i Zvonimira i njegova sina i unuka. Mi ćemo prezime ipak pisati onako kako ga svi znaju i kako su se navikli tijekom proteklih desetljeća, radi izbjegavanja mogućih i nepotrebnih zabuna. Priča o prezimenu tipična je za ondašnju Austro-Ugarsku. Možda svi današnji Zahorayi, koji su nastanjeni širom svijeta, potječu iz Zahora, sadašnjega predgrađa Bratislave, tridesetak km sjeverozapadno od njezina središta, iza obronaka Malih Karpata u ravnici koja se naziva Záhorie. Ta slovačka riječ doslovno znači Zagorje (hora je gora). Dakle naš je Zahoray zapravo Zagorac ili Zagorec (što je češće). Danas Zahoraya najviše ima u Mađarskoj, a možda su (unatoč slovačkoj osnovi prezimena) i pod-

Prva iskaznica člana uduge građevinskih inženjera i tehničara

Zvonimir Zahoray rođen je 14. siječnja 1934. (u nedjelju u 7 sati, kako je sam zapisao) u Daruvaru, od maj-

rijetlom Mađari jer su oni bili među brojnijim stanovnicima okolice današnjega glavnoga slovačkog grada.

Prema temeljitim istraživanjima našega sugovornika prvi se poznati predak zvao Andreas Zahoray i živio je početkom 19. st. u vojvođanskom mjestu Kernei kod Sambasa (Sombora), danas Kljajićevo, 13 km istočno od Sombora u Bačkoj. U Kerneiu se 1844. rodio Sebastian čiji je sin Matyas, rođen 1873. u Ujvideku (Novi Sad), djed našega Zvonimira. Djed je sa suprugom Katalin imao jedanaestero djece, a njihov je najmlađi potomak, koji se također zvao Matyas, rođen 1907. u Novom Sadu, Zvonimirov otac. Matija Zahoray bio je brijač, poznati nogometaš i zagrijani ribič, a živio je u Daruvaru gdje se 1933. oženio Helenom, rođ. Rotter, ugostiteljskom i turističkom djelatnicom koja je dugo vodila najveći daruvarski hotel. Zvonimir se rodio 1934., a njegova sestra Nada (umrla 1991.) 1939. godine.

Otac je Matija (umro 1989.) jako volio društvo, zabave i piće, što je bio povod za mnogobrojne obiteljske svađe. Možda su upravo napeti odnosi između oca i majke, koji su neko vrijeme živjeli i odvojeno, potaknuli Zvonimirovu potrebu za druženjem i za radom u društvenim organizacijama. Majka je Helena (umrla 1973.) bila vrlo ozbiljna i marljiva, a Zvonimir je uvjeren da je od nje naslijedio smisao za red i vođenje preciznih evidencija.

U rodnom je Daruvaru završio pučku školu i nižu realnu gimnaziju, a Srednju je tehničku građevinsku školu (građevinski tehnikum) završio 1952. u Osijeku i stekao zvanje građevinskog tehničara arhitektonskog smjera. Potom se 1953. zaposlio u zagrebačkom građevinskom poduzeću *Novogradnja*, gdje je u Daruvaru radio na gradilištu ljevaonice željeza i tvornice strojeva *Dalit*. Taj je posao prekinuo 1955. zbog odlaska na odsluženje vojnog roka. Vojni je rok služio u ondašnjem Kardeljevu (danas Pločama) te u Mostaru i u Manastiru Morača u Crnoj Gori.

Nakon povratka iz vojske 1956. zaposlio se u GP *Gradnja* u Daruvaru, gdje je radio do 1960. na poslovima voditelja građenje i dijelom projektiranja. U međuvremenu se, 1959., oženio s prvom ženom Renatom (rođ. Rumboldt), s kojom je te iste godine dobio kćer Romanu. Neko je vrijeme, do 1962., radio kao građevinski referent, poslije i inspektor, u Općini Daruvar, a potom opet u daruvarskoj *Gradnji* do sredine rujna 1963., gdje je vodio gradilišta u Daruvaru, Grubišnom Polju, Velikim Zdencima, ribnjacima u Končanici i sl. Tada se iz obiteljskih razloga preselio u Vinkovce i zaposlio se u GP *Graditelj*, gdje je vodio gradilišta, a neko je vrijeme bio i referent za zanatske radove. Tada se najprije razveo, a potom oženio Helenom Radosavljević s kojom ima dvoje djece – Darija (rođ. 1964.) i Zrinku (1967.).

Živi svoj netipični umirovljenički život sa suprugom Helenom (u koju se zaljubio dok je bila mlada poštarica u Velikim Zdencima i koja je također od 1994. u mirovini) i s njezinom starom majkom. U međuvremenu je od sina Darija dobio dvoje unučadi – unuka Sebastijana (1996.) i Martinu (1997.). Oni s roditeljima žive u Vinkovcima i velika su ljubav djeda Zvonimira.

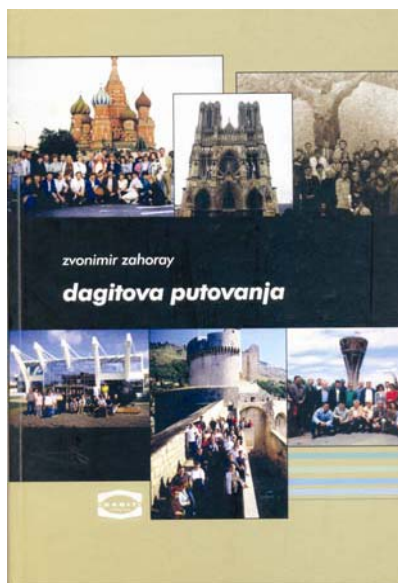
Odmah nakon što se preselio u Vinkovce postao je član ondašnjeg DGIT-a koji je 1973. dobio sadašnje ime – DAGIT Vinkovci. Rad će u toj stručnoj udruzi znatno obilježiti cijeli njegov život jer je intenzivno zajedničko druženje nastavljeno i nakon umirovljenja, sve do današnjih dana. Zahoray je članom Predsjedništva DAGIT-a postao 1974., a pritom je obavljao raznovrsna zaduženja. Od 1986. do 1990. bio je predsjednik

Helen i Zvonimir Zahoray sa sinom Darijom

U međuvremenu je 1966. sporazumno prešao u stambeno poduzeće *Dom* koje je poslije postalo SIZ-om za stanovanje. Tamo je bio voditelj tehničke službe, a od 1977. i stručni suradnik za stambenu izgradnju te je obavljao nadzor u ime investitora. U zasluženu je mirovinu otišao 1. svibnja 1991. Umirovljenik je, dakle, punih 18 godina i sada u Vinkovcima

Društva, od 1974. do danas voditelj financijskih poslova i knjigovodstva, u dva navrata i od 1992. do danas blagajnik, voditelj dijela administrativnih poslova te organizator stručnih ekskurzija i putovanja u zemlji i inozemstvu. Kao delegat DAGIT-a u dva je mandata bio član Predsjedništva HSGI-a (od 1987. do 1995.), član Izdavačkog savjeta ča-

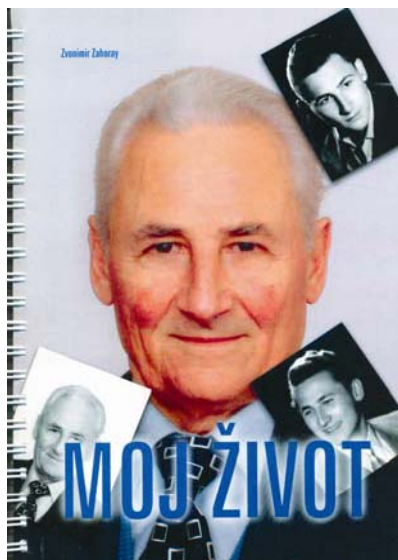
Naslovna stranica knjige *Dagitova putovanja*

sopisa *Građevinar* (od 1987. do 1991.) te član Nadzornog odbora HSGI-a (od 1995. do danas). Za dugogodišnji je rad u društvima građevinskih inženjera i tehničara dobio brojna priznanja od HSGI-a (povelju zaslužnog i počasnog člana), matičnog Društva i drugih temeljnih društava, poput Rijeke, Zadra i Čakovca pri proslavi obljetnica. Inače je utemeljitelj i voditelj fototeke i videoteke te cjelokupne arhive i stručne biblioteke DAGIT-a. Bio je među koautorima svih monografija što ih je DAGIT izdao pri proslavama minulih obljetnica.

Zvonimir Zahoray autor je i neobične i zanimljive knjige koja je uz potporu HSGI-a izdana 2005. pri obilježavanju 45. obljetnice DAGIT-a. Knjiga *Dagitova putovanja* (1963.-2005.) svečano je promovirana u Vinkovcima na proslavi obljetnice, a autor je za svoj rad dobio brojne pohvale. Potankoo su opisana sva putovanja (ukupno 61) što ih je DAGIT Vinkovci poduzeo tijekom gotovo četiri desetljeća, sa svim podacima o sudionicima, smještaju i dojmovima što ih je taj marljivi kroničar pažljivo bilježio. Specifičnost je tih putovanja, od kojih je jedna trećina bila u inozemstvo, što ih je većinom organizirao upravo Zvoni-

mir Zahoray. Uspjeh je te prve knjige bio vrlo poticajan jer je 2007. DAGIT Vinkovci izdao monografski prikaz istoga autora na pedesetak stranica sa stručnoga putovanja u Egipat, gdje su izneseni svi osnovni podaci o putovanju i o Egiptu, s mnogo lijepih fotografija.

Čini se da je upravo pisanje strast Zvonimira Zahoraya jer je u međuvremenu napisao i autobiografiju *Moj život I. dio (do rujna 2005.)* koju je, kako sam kaže, napisao „da moja djeca i unuci mogu pročitati sve o njihovom Zvonimiru“. Ova će knjiga, kako u predgovoru tvrdi autor, doživjeti nastavak ako bude živ

Autobiografska knjiga u jednom primjerku

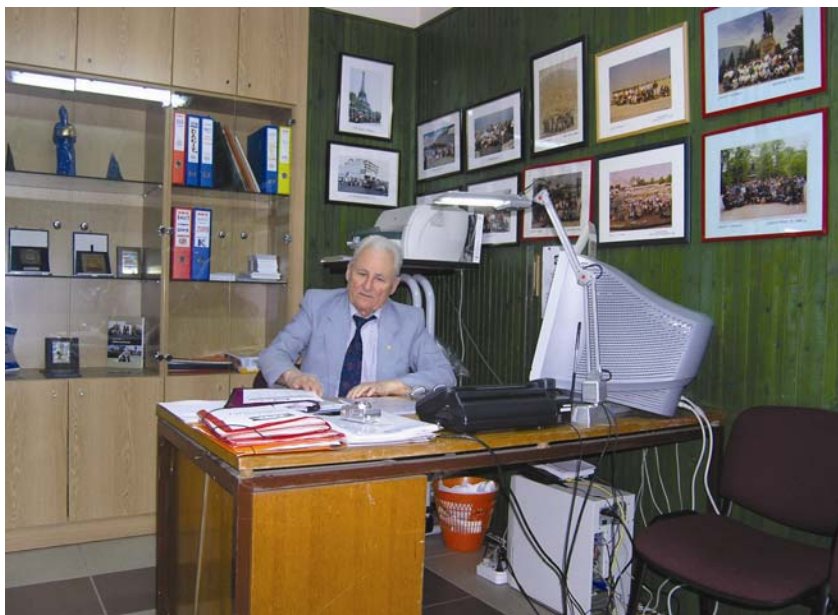
i zdrav. Iz te smo neobične publikacije u jednom primjerku crpili glavninu podataka za ovaj napis. U njoj su zabilježeni svi osnovni podaci o podrijetlu i životu, sve o radnom vijeku, vojnom roku, bolestima, mjestima u kojima je stanovao, gradnji kuća za odmor u Supetru i Černi (u međuvremenu prodanih) te obnovi rodne kuće Helene Zahoray u Miljevcima (pokraj Nove Bukovice odnosno Slatine), zbivanja u Domo-vinskom ratu, ratna šteta na kući u Vinkovcima i sva zbivanja u vezi s DAGIT-om. Opisana su nadalje i zbivanja vezana uz Košarkaški klub

Dinamo i KUD *Lisinski* u Vinkovcima gdje je Zahoray također bio aktivni član predsjedništava, dva odnosno jedno desetljeće.

Slijede dakako sva putovanja s DAGIT-om, ali i u vlastitoj organizaciji, a potom podaci o svim automobilima, fotoaparatom i fotografijama, da bi sve bilo zaključeno opisom doba kada je u Daruvaru bio sudski vještak i sudac porotnik, a popisane su sve nagrade, zahvalnice i povelje te nagradna putovanja. Nisu izostali ni svi kućni ljubimci te susreti sa znancima ili bivšim kolegama na poslu. Na kraju su navedeni svi podaci o plaćama, mirovinama i sadašnjim uvjetima života, ali i podaci o grobljima, ponajprije u Vinkovcima gdje je već postavljen spomenik s ispisanim imenima, ali i u Daruvaru i Miljevcima gdje počivaju njegovi i suprugini rođaci.

Knjiga je zaključena brojnim prilogima s mnogo fotografija, gdje su, između ostalog, rodoslovna stabla, obiteljske slike, neki zapisi sa susreta i proslava mature te detaljna evidencija o svim приходima i rashodima.

Nekako su najnežniji i najdirljiviji dijelovi bogate arhive Zvonimira Zahoraya njegovi ukoričeni zapisi sa zajedničkih druženja s drugovima iz rane mladosti (od 1945.) te pokušaja kasnijih susreta. Zvali su se *Premrda*, što ne znači ništa osim što je dijelom potaknuto nazivom starije „klape“ *Demrda* koja im je bila uzor. Bilo ih je petnaestak stalnih i još nekoliko privremenih članova, a dosad ih je umrla gotovo polovica. Prvi je susret bio zakazan 1968. u Vinkovcima i organizator je, dakako, bio Zahoray, a propao je zbog agresije SSSR-a na ondašnju Čehoslovačku. Prijatelji su se ipak prvi put okupili u Vinkovcima u svibnju 1981. uz janje na ražnju, a bila su petorica sa suprugama. Drugi je susret održan 2001. u Daruvaru i bila su nazočna samo četvorica, ali ih je 2002., također u Daruvaru, bilo desetero, s tim što su supruge došle umjesto svojih preminulih bračnih drugova. I svi su ostali

Zvonimir Zahoray za radnim stolom u prostorijama DAGIT-a Vinkovci

susreti, a dosad ih je bilo sedam jer se sastaju svake posljednje subote u kolovozu, održani u Daruvaru. Skupilo bi ih se, ovisno o prigradama, najviše desetak, a u razgovorima su

oživljavali stare uspomene te posjećivali groblje i preminule drugove. Zabilježeno je da ih je na petom susretu primio i dogradonačelnik Daruvara Dalibor Rohlik.

Danas Zvonimir Zahoray svako jutro autom ili pješke odlazi u grad i najprije navrati u *Finu* po izvode sa žiro-računa DAGIT-a, a potom odlazi u društvene prostorije gdje obavlja poslove blagajnika i knjigovođe, ali vodi i korespondenciju, sastavlja izvješća, statistike, analize i radi sve ostale administrativne poslove. Čak je za te poslove polazio i tečajeve iz informatike. U 13 sati odlazi kući na objed, a potom se odmara. Tijekom poslijepodneva ponekad također odlazi u prostorije DAGIT-a i ostaje, ovisno o poslovima, i do 20 sati. Razmišlja da se uskoro potpuno povuče, ali ga pomalo razuvjeravaju oni koji mu govore kako nakon potpunog umirovljenja možda slijedi brza smrt. Sve u svemu čini se da će ga nagovoriti da još malo ostane, jednostavno zbog toga što nitko ne može ni zamisliti budući rad DAGIT-a Vinkovci bez Zvonimira Zahoraya.

Branko Nadilo